

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce: J. Ř., Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Městský úřad Dobříš**, se sídlem Mírové náměstí 119, Dobříš, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2017, č. j. MDOB 52016/2017/Vod, sp. zn. MDOB/15178/2017/OF, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2019, č. j. 43 Af 5/2018 – 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 28. 11. 2017 vydal žalovaný exekuční příkaz na bankovní účet žalobce u poskytovatele platebních služeb, vydaný podle § 175 ve spojení s § 178 odst. 5 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, s přiměřeným použitím zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Exekuční příkaz byl vydán k vymožení daňového nedoplatku žalobce ve výši 3 500 Kč, který odpovídal jednak uloženým povinnostem dle rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2017, č. j. MDOB30851/2017/Rog (dále jen „příkaz“), kterým byla žalobci uložena povinnost uhradit pokutu ve výši 2 000 Kč a náklady spojené

s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč, a jednak nákladům nařízení daňové exekuce ve výši 500 Kč.

[2] Proti exekučnímu příkazu brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze. Podstatou žalobcovy argumentace bylo, že příkaz žalovaného, který má být exekučním titulem, byl zrušen, neboť proti němu žalobce podal odpor.

[3] Krajský soud žalobu zamítl.

[4] Soud předně uvedl, že věci rozhodl postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný na výzvu soudu nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili. Žalobce vedle toho v žalobě sdělil, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Svůj výslovný souhlas s rozhodnutím bez jednání tedy podmínil aplikací uvedeného ustanovení. Protože se ale k procesním úkonům vázaným na budoucí podmínku nepřihlíží, vycházel soud ze souhlasu uděleného posléze konkludentně na výzvu soudu.

[5] K věci samé pak soud konstatoval, že není sporu o skutkovém stavu věci. Žalobci byl dne 25. 7. 2017 doručen příkaz, proti němuž byl dne 1. 8. 2017 podán elektronicky bez zaručeného podpisu odpor. Následně dne 3. 8. 2017 předal zmocněnec žalobce Česká vzájemná pojišťovna motoristů k poštovní přepravě zásilku, která byla přijata pod č. X a jejímž adresátem byl žalovaný. Tato zásilka však byla v průběhu poštovní přepravy ztracena a nebyla žalovanému doručena. Uvedené skutečnosti vyplývají z obsahu správního spisu. Ztrátu zásilky ostatně nezpochybňoval žádný z účastníků.

[6] Mezi účastníky byl však v projednávané věci spor o právní posouzení zjištěného skutkového stavu, tedy o to, zda byl ve věci odpor podán řádně a zda tím došlo ke zrušení příkazu. K řešení této otázky odkázal soud na svůj rozsudek ze dne 29. 3. 2019, č. j. 43 A 31/2018 - 48, ve kterém se touto otázkou ve skutkově a právně totožné věci téhož žalobce zabýval a dospěl v něm k závěru, že v daném případě nebyl proti příkazu vydanému žalovaným účinně podán odpor. Námitku žalobce, že exekuční titul (příkaz) byl zrušen, v důsledku čehož bylo napadené rozhodnutí vydáno nezákonně, tak soud neshledal důvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[8] Stěžovatel považuje závěr krajského soudu, že odpor nebyl řádně potvrzen, protože zásilka byla v průběhu poštovní přepravy ztracena a nebyla žalovanému doručena, za nesprávný a nepřezkoumatelný.

[9] Dle stěžovatele nepostačuje, pokud krajský soud namísto odůvodnění cituje z vlastního rozsudku vydaného v jiném řízení, případně by měl soud alespoň citovat takovou část jiného rozsudku, ze které jsou patrné i právní úvahy, které vedly soud k závěru, že „*ztráta zásilky jde v takovém případě k tíži jejího odesílatele*“. Krajský soud však citoval pouze takovou část svého rozsudku, ze které neplyne odůvodnění jeho závěru. Jedná se tak o ničím nepodložený, nepřezkoumatelný právní závěr, na základě kterého přitom krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[10] Stěžovatel současně zastává názor, že právní posouzení věci krajským soudem je nesprávné, protože soud ignoroval § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správního

pokračování

řádu, ze kterého plyne, že lhůta k potvrzení odporu byla zachována již okamžikem, kdy byla zásilka dne 3. 8. 2017 podána držiteli poštovní licence, bez ohledu na to, že následně držitel poštovní licence zásilku ztratil a nedoručil adresátovi. Toto ustanovení je speciální ve vztahu k obecnému § 37 odst. 5 správního řádu, podle kterého je podání učiněno dnem, kdy správnímu orgánu došlo. Pochybení České pošty nelze klást k tíži podateli. K tomu stěžovatel odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2018, IV. ÚS 1001/18, a dále na § 40 odst. 2 správního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 33/2005 – 80.

[11] Stěžovatel krajskému soudu také vytýká, že rozhodl bez nařízení jednání, aniž s tím stěžovatel vyslovil souhlas. Stěžovatel v žalobě uvedl, že s rozhodnutím bez jednání souhlasí pouze v jednom případě, a to tehdy, pokud krajský soud zruší napadené správní rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto také neměl důvod reagovat na výzvu krajského soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání. Jelikož k postupu podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. krajský soud nepřikročil, měl se řídit tím, že žalobce dal jednoznačně najevo svou vůli, že pro tento případ nesouhlasí s rozhodnutím bez jednání. Jedná se tak o vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (např. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2005, č. j. 4 As 46/2004 – 58). Stěžovatel nebyl krajským soudem vyzooměn o tom, že k jeho souhlasu s rozhodnutím bez jednání pouze v případě zrušení správního rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nebude přihlíženo. Takový postup krajského soudu považuje žalobce za nepředvídatelný a překvapivý. Výzva soudu k tomu, aby uvedl, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, se jevila jako šablonovitá a nepřiléhavá, neboť v již v žalobě stěžovatel vyjádřil svou vůli ohledně souhlasu s rozhodnutím bez jednání, proto na ni nereagoval.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[14] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] V první řadě se Nejvyšší správní soud musel zabývat námitkou, že krajský soud rozhodl přes nesouhlas stěžovatele ve věci bez nařízení jednání. Z konstantní judikatury totiž vyplývá, že rozhodl-li krajský soud bez jednání, ačkoliv účastník řízení s takovým postupem vyjádřil nesouhlas, jedná se o vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz např. rozsudek ze dne 29. 11. 2005, č. j. 4 As 46/2004 - 58; či ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 49/2008 - 62).

[16] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud „rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.“ Dle odstavce 2 téhož

ustanovení „stanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech“.

[17] Další případy jsou uvedeny v § 76 odst. 1 s. ř. s., který stanoví že: „Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem

a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,
b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění,
c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[18] Stěžovatel v žalobě uvedl následující: „Žalobce souhlasí s rozhodnutím bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Veškeré skutečnosti podstatné pro rozhodnutí plynou ze správního spisu.“

[19] Krajský soud v projednávané věci zaslal stěžovateli Výzvu a poučení žalobce o právech a povinnostech, ve které žalobce vyzval, aby sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Zároveň jej poučil, že nevyjádří-li do dvou týdnů od doručení přípisu nesouhlas s takovým projednáním věci, bude mít soud za to, že s takovým postupem souhlasí.

[20] Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud nepochybil, rozhodl-li v dané věci bez nařízení jednání. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že v žalobě uvedl, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání pouze pro případ postupu soudu dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a pro všechny ostatní případy s projednáním věci bez nařízení jednání nesouhlasil. Nic takového však z žaloby nevyplývá. Jedná se o prostý přepis pravidla uvedeného v s. ř. s., neboť rozhoduje-li soud dle § 76 odst. 1 s. ř. s., tedy ruší-li rozhodnutí správního orgánu pro jeden z důvodů v tomto ustanovení uvedených, je oprávněn tak učinit bez nařízení jednání i přesto, že jinak účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání nesouhlasili. Z tohoto konstatování však neplyne žádný obecný souhlas či nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání.

[21] Krajský soud proto postupoval správně, zaslal-li žalobci výzvu k vyjádření ohledně souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání, tak jak to předpokládá § 51 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že na tuto výzvu stěžovatel nijak nereagoval, byl soud oprávněn rozhodnout ve věci bez nařízení jednání.

[22] Nelze se ztotožnit ani se stěžovatelskými argumenty, že takový postup soudu byl pro něj překvapivý. Již výše kasační soud vysvětlil, že z žaloby neplyne stěžovatelsv nesouhlas s rozhodnutím ve věci bez jednání. Domníval-li se stěžovatel, že svým konstatováním v žalobě vyjádřil s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlas, jistým vodítkem, že krajský soud tento náhled nesdílí, pro stěžovatele mohla být právě výzva, kterou mu soud zaslal. Nelze se tedy přijmout argumenty, že na výzvu nereagoval, neboť ji shledal šablonovitou a nepřiléhavou.

[23] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud zatížil svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť v rozhodné právní otázce pouze odkázal na jiné rozhodnutí a citoval z něj pouze závěr, ke kterému dospěl, nikoliv úvahy, které k tomuto závěru vedly.

[24] Ani tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Sám stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že poté, co žalovaný vydal exekuční příkaz a k námitce stěžovatele sdělil, že k odporu nepřihlížel, podal stěžovatel žalobu proti exekučnímu

pokračování

příkazu a dále též proti nečinnosti žalovaného. Žalobu na ochranu proti nečinnosti projednal Krajský soud v Praze a dne 29. 3. 2019 ve věci rozhodl rozsudkem č. j. 43 A 31/2018 – 48. V dané věci posuzoval právě otázku, zda stěžovatel účinně podal odpor proti příkazu, a tedy zda byl příkaz zrušen, v důsledku čehož by byl žalovaný nečinný, neboť nepokračoval v řízení, jak to v případě podání odporu stanoví § 150 odst. 3 správního řádu. Krajský soud proto správně v řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu, který stěžovatel napadal z důvodu chybějícího exekučního titulu (příkazu, který byl dle stěžovatelova tvrzení zrušen podaným odporem), správně posoudil, že otázka, zda byl účinně podán odpor proti uloženému příkazu, je pro vyřešení daného sporu otázkou předběžnou. Vzhledem k tomu, že se danou otázkou v téže věci zabýval již v jiném řízení téhož stěžovatele, je logické, že na tyto své závěry při konstatování, že nemá důvodu se od přijatého řešení odchýlit, odkázal. Nebylo účelné a ani vhodné, aby soud otázku znovu posuzoval, nenabídl-li stěžovatel v žalobě proti exekučnímu příkazu argumenty, které by závěry soudu vynesené v rozhodnutí o žalobě proti nečinnosti zpochybnil. Posoudil-li by krajský soud tutéž otázku ve dvou řízeních rozdílně, postupoval by v rozporu se zásadou předvídatelnosti soudního rozhodování.

[25] Lze souhlasit se stěžovatelem, že obecně by bylo vhodnější, aby soud ve zkratce zrekapituloval nejen závěr, ke kterému v jiném řízení dospěl, ale krátce i nosné myšlenky, které ho k tomuto závěru vedly. Ovšem s ohledem na skutečnost, že stěžovatel byl se závěry soudu ve věci sp. zn. 43 A 31/2018 seznámen, neboť se jednalo o věc, kde byl účastníkem řízení, nepovažuje takový postup Nejvyšší správní soud za problematický či chybný.

[26] Co se týče věcného posouzení existence pravomocného příkazu jakožto podmínky pro vydání exekučního příkazu, touto otázkou se ke kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2019, č. j. 43 A 31/2018 – 48, zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 126/2019 – 21. Nejvyšší správní soud shledal, že výklad zaujatý krajským soudem, je správný. Uvedl, že: „*den předání zásilky držiteli poštovní licence se považuje za rozhodující z hlediska počítání lhůt, nikoliv ovšem pro určení toho, zda podání bylo učiněno a zda vyvolá potřebné právní následky. Odpověď na tuto otázku nadále nabízí obecné pravidlo vymezené v § 37 odst. 5 správního řádu – podání bude platně učiněno teprve tehdy, až správnímu orgánu skutečně dojde. Z jazykového znění § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu nikterak nevyplývá, že by se podání mělo v rozporu s textem § 37 odst. 5 správního řádu považovat za učiněné i v případě, že držitel poštovní licence adresátovi zásilku nedoručí, a podání se tak do dispozice správního orgánu vůbec nedostane. Žádnou takovou fikci správní řád nezavádí. Podání proto nelze považovat za doručené věcně a místně příslušnému správnímu orgánu již samotným podáním poštovní zásilky u držitele poštovní licence.*“ V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud vypořádal též s odkazem stěžovatele na nález Ústavního soudu, a vysvětlil, že byl postaven na zcela jiném skutkovém základě. Na rozsudek č. j. 6 As 126/2019 – 21 lze v podrobnostech odkázat, neboť jak již Nejvyšší správní soud výše vysvětlil, jedná se o posouzení též právní otázky v téže skutkové věci téhož stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že na argumentaci týkající se nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce s vyvěšením jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nereagoval, neboť se nejednalo o kasační námitku, což ostatně stěžovatel v podání sám uvedl.

[29] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu